

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/9/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010062
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010062.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 25. marca 2014, č. RP/013/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 25. marca 2014, č. RP/013/2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. 7000061219/8180 v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 25. marca 2014, č. RP/013/2014 vydaným v správnom konaní č. 389-PLO/O-5478/2013 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/, h/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods.1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 6.000,-€ za porušenie:

I./povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., tým, že na televíznej programovej službe JOJ odvysielal dňa 30.09.2013 v čase o cca 16:59:41 hod po programe „Páli Vám to?“ komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť Slovák Telekom, a.s., ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., bez toho, aby bol na začiatku rozoznateľný a zreteľne

oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby;

II./ povinnosti ustanovenej v § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že program Noviny o 17:00 odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 30.9.2013 o cca 17:00 hod v trvaní cca 53 minút a 10 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy dvakrát;

III./ povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 30.9.2013 v čase od 18:00:00 hod do 18:59:59 hod odvysielal: -reklamný blok v čase od cca 18:09:44 hod do cca 18:15:28 hod v trvaní 5 minút a 44 sekúnd, - reklamný blok v čase od cca 18:27:30 hod do cca 18:33:44 hod v trvaní 6 minút a 14 sekúnd, - komunikát označujúci za sponzora programu Nakupuje vám to spoločnosť Coop Jednota Slovensko, spotrebné družstvo, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., v čase od cca 18:34:55 hod do cca 18:35:05 hod v trvaní 10 sekúnd v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 8 sekúnd, teda o 8 sekúnd dlhšom ako 12 minút.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods.5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezankuje povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods.16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Sžo/31/2011, 5Sž/21/2011, 5Sž/22/2011, 5Sž/17/2011, 5Sž/23/2011, 5Sž/24/2011, 5Sž/25/2011, 3Sžo/200/2010, 6Sž/19/2011, 6Sž/23/2011 a 6Sž/27/2011 namietal, že nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia má za následok, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť. Uviedol, že napriek skutočnosti, že žalovaná vo výroku vymedzila, že došlo k porušeniu ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o vysielaní, výrok rozhodnutia žalovanej neobsahuje žiadnu zmienku o tom, že predmetný komunikát napĺňa definíciu reklamy tak, že z predmetného rozhodnutia žalovanej nijakým spôsobom nevyplýva jednoznačné určenie záväzných „mantinelov“, v ktorých by sa malo pohybovať budúce konanie žalobcu tak, aby sa vyhol porušeniu povinnosti. Namietal, že rozhodnutie žalovanej je v takomto prípade neúplné, nedostatočné a nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť. Navrhovateľ ďalej uviedol, že napriek skutočnosti, že žalovaná vo výroku vymedzila, že došlo k porušeniu ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o vysielaní odvysielaním komunikátu označujúceho sponzora, avšak výrok rozhodnutia žalovanej neobsahuje žiadnu zmienku o tom, akým spôsobom predmetný komunikát naplnil definíciu reklamy, keď z predmetného rozhodnutia žalovanej tiež nijakým spôsobom nevyplýva jednoznačné určenie záväzných „mantinelov“, v ktorých by sa malo pohybovať budúce konanie žalobcu tak, aby sa vyhol porušeniu povinnosti. Namietal, že rozhodnutie žalovanej je v takomto prípade neúplné, nedostatočné a nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť. Navrhovateľ mal za to, že jednotlivé výroky napadnutého rozhodnutia žalovanej sú neúplné a neposkytujú žalobcovi jednoznačnú odpoveď na to, akým spôsobom sa má v budúcnosti vyhnúť porušeniu povinnosti a ani na to, za aké konanie bol zo strany žalovanej sankcionovaný.

Navrhovateľ ďalej namietal, že konanie žalovanej trpí takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť

napadnutého rozhodnutia a zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov, ako aj, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a vykonanie dokazovania je v rozpore so zákonom, resp. nevykonanie dôkazov. Uviedol, že Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v paragrafe 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku vytýkal Rade, že ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu Rady, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považoval v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica, poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo atď. Dôvodil, že zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahradiateľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu, na vlastné oči videli. Tvrdil, že vykonanie dôkazov resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam. Považoval za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia analýzy prepisu/ popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/ zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady. Namietal, že vzhľadom k uvedenému Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. 4. 2012.

Tvrdil, že ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať sa, ani nenavrhopovať žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. Vyslovil názor, že Rada označené podklady pre rozhodnutie (záznamy z vysielania) je povinná vykonať zákonným spôsobom a po ich vykonaní vyhotoviť zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku a až takýmto zákonným spôsobom zistený obsah záznamu z vysielania, ktorý je zachytený v zápisnici je spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia, ku ktorému musí mať vysielateľ možnosť sa vyjadriť. Mal za to, že ak by odvolací súd pripustil správnosť záveru Rady, že nie je povinná o vykonaných dôkazoch vyhotovovať zápisnicu hoci jej to exaktne a bez výnimky ukladá § 21 ods. 1 správneho poriadku, vytvoril by tým veľmi nebezpečný a neudržateľný precedens v neprospech účastníkov správnych konaní vedených Radou. Poukazom na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, v zmysle ktorej súčasťou administratívneho spisu musí byť aj zápisnica o hlasovaní jednotlivých členov Rady v správnom konaní, uviedol že vyhotovovanie zápisnice po vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady a jej absencia sa nemôže aj s pohľadom na § 21 ods. 1 správneho poriadku považovať za zákonný postup Rady. V danej súvislosti súčasne poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lesiva v. Chorvátsko, v ktorom Európsky súd potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, keď konštatoval že nestačí, aby bola spravodlivosť vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné ako bola spravodlivosť vykonaná.

Ďalej navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci. Vyslovil názor, že žalovaná sa nedostatočne vysporiadala s aplikáciou ustanovení zákona o vysielaní na konanie žalobcu, pričom najmä nesprávne aplikovala ustanovenia zákona o vysielaní týkajúce sa zákonnej definície reklamy a sponzorského odkazu (sponzorovania). Tvrdil a zastával právny názor, že právne posúdenie Rady vzťahujúce sa na odvysielané komunikáty nie je správny, nakoľko odvysielané komunikáty nenaplnili definičné znaky reklamy, a teda ustanovenie § 34 ods. 1 a § 36 ods. 2 sa na odvysielané komunikáty

nevzťahuje. Žalobca mal za to, že žalovaná nesprávne právne vec posúdila tým, že odvysielané komunikáty považovala za reklamu bez toho, aby naplnili jednotlivé definičné znaky reklamy. Uviedol, že pre vyslovenie jednoznačného záveru o sledovanom účele odvysielaného komerčného komunikátu je potrebné preskúmať celkové vyznenie komunikátu, a to najmä z pohľadu nasledovných pravidiel: a) komplexné hodnotenie komunikátu, b) dĺžka spotu, c) objekt komunikátu, d) dynamickosť komunikátu, e) zaradenie komunikátu, f) označenie komunikátu, g) presvedčavý charakter, h) porovnávanie. Z uvedených hľadísk navrhovateľ vyslovil svoj názor na posudzovanie predmetných komunikátov - komunikát sponzora „COOP Jednota Slovensko“ a komunikát „Slovak Telekom, a.s.“. Navrhovateľ upriamil pozornosť na judikatúru českých súdov - uvedené rozhodnutia v opravnom prostriedku, ktorá je aplikovateľná na prejednávanú vec.

Navrhovateľ citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií, poukazom na to, že jednou z nich je výklad, ktorý bez ďalšieho zdôvodnenia uplatnila Rada, avšak predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodit' záver, že je povolené prerušenie programu aj v začatí, ale nedokončenom 30- minútovom časovom úseku trvania programu.

Poukazom na právnu úpravu Smernice 2007/65/ES a Smernice 2010/13/EÚ vytýkal Rade, že sa v napadnutom rozhodnutí nesprávne vysporiadala s ustanoveniami smernice a nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatovala, že musí ísť o dokončený 30-minútový úsek. Dôvodil, že obmedzenie prerušenia vysielaného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní, avšak predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná, nakoľko umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad, poukazom na to, že takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Vyslovil názor, že je viac ako jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní, ktorú je Rada povinná na predmetnú vec aplikovať. Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, Rada ako aj Najvyšší súd SR sú povinní na prejednávanú vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona o vysielaní v súlade správnymi aktmi EÚ, pričom možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednáwanej veci však znamená výklad práva EÚ, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor EÚ. Navrhoval, aby Najvyšší súd SR predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácie ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice.

III.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, majúc za to, že jeho rozhodnutie je riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záveroch a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne a logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť z dôvodu neurčitého výroku uviedol, že výroková časť je v napadnutom rozhodnutí formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, keď vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený: čas spáchania správneho deliktu, spôsob spáchania správneho deliktu podľa ustanovenia zákona o vysielaní, miesto spáchania správneho deliktu - na televíznej programovej službe JOJ a správny delikt - protiprávne konanie navrhovateľa. Konštatoval, že výroková časť rozhodnutia tak

exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaní konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Mal za to, že vzhľadom na uvedené je zrejme, že výrok napadnutého rozhodnutia presne a dostatočne určito špecifikuje správny delikt, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Poukazom na ustanovenie § 47 ods. 2 a 3 správneho poriadku uviedol, že napadnuté rozhodnutia má všetky zákonom požadované náležitosti.

K námietke navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti vykonania dôkazu uviedol, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Uviedol, že vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mal za to, že Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska, pričom navrhovateľ svoje právo nevyužil, keď na výzvu Rady svoje vyjadrenie nepredložil. Konštatoval, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejme, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mal zato, že keďže navrhovateľ v rámci správneho konania nepodal písomné stanovisko k predmetu správneho konania a ani inak neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sž/11/2013 ako aj sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012 a 6sž/21/2012. Uviedol, že záznam z vysielania je obdobný ako listina, ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a aj v prípade záznamu z vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní, v prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rada skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho - ktorého vysielateľa a následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže zhliadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané a rovnako ako v prípade listiny ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejme, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázal na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť niečo, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Mal za to, že nebol dôvod, aby Rada o zhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu. Odporca považoval za nepravdivé tvrdenie navrhovateľa, že zápisnica o hlasovaní Rady začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, nakoľko zápisnica o hlasovaní Rady bola vždy súčasťou administratívneho spisu. Zdôraznil, že Rada v prípade vykonania dôkazu nijakým spôsobom nepochybila, dôsledne zistila skutočný stav veci a pri jeho zisťovaní postupovala v súlade so zákonom.

Odporca nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, týkajúcou sa definičných znakov reklamy a sponzorského odkazu. Poukazom na to, že reklama je základnou a historicky najstaršou formou mediálnej komerčnej komunikácie, uviedol, že v zákone č. 308/2000 Z. z. je v § 32 ods. 1 definovaná

ako akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom. Ďalej uviedol, že každý odvysielaný komunikát napĺňajúci uvedenú definíciu, je reklamou so všetkými dôsledkami, ktoré s touto skutočnosťou zákon č. 308/2000 Z. z. spája. Nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa, pokiaľ vo svojom odvolaní poukazoval a zdôvodňoval jednotlivé kritériá na posúdenie určitého komunikátu ako reklamy. Tvrdil, že tieto kritériá však nevychádzajú z definície reklamy uvedenej v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., z ktorej vychádzala pri posudzovaní Rada, ani z relevantnej judikatúry, a preto nie je zrejmé, na základe čoho dospel navrhovateľ k daným kritériám. S posúdením predmetných sponzorských odkazov vykonaným navrhovateľom podľa ním zvolených kritérií odporca nesúhlasil. Výslovil názor, že v danom prípade postupovala Rada v súlade so zákonom, keď predmetný sponzorský odkaz posúdila tak, že naplnil znaky reklamy uvedenej v § 32 ods. 1 uvedeného zákona. Poukázal tiež na to, že z judikatúry vyplýva, že určitý komunikát môže byť sponzorským odkazom a zároveň aj reklamou, ako aj na to, že Rada v napadnutom rozhodnutí uviedla, na základe čoho dospela k záveru, že predmetné komunikáty naplnili definíciu reklamy, pričom vychádzala z judikatúry NS SR, z toho dôvodu ich trvanie zarátala do času vyhradeného reklame a tiež posudzovala, či boli rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby navrhovateľa. Tiež tvrdil, že komunikát označujúci za sponzora programu „Páli Vám to?“ spoločnosť Slovák Telekom, a.s. bol odvysielaný bezprostredne po programe „Páli Vám to?“ bez toho, aby medzi programom a komunikátom označujúcim sponzora programu bol odvysielaný akýkoľvek zvukovo-obrazový prostriedok, divák tak nebol žiadnym spôsobom informovaný o tom, že začína vysielanie reklamy a predmetný komunikát, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., tak nebol rozoznateľný a zreteľne oddelený od programu ako inej zložky programovej služby. Vo vzťahu posúdenia komunikátu označujúceho za sponzora programu Nakupuje Vám to spoločnosť Coop Jednota Slovensko, spotrebné družstvo odporca upriamil svoju pozornosť na dôvody Rady uvedené na str. 8-9 napadnutého rozhodnutia.

Odporca nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, týkajúcou sa výkladu § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou namietal, že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nejednoznačný. Odporca dal do pozornosti judikatúru Najvyššieho súdu SR - rozhodnutia sp. zn. 3SŽ/12/2013, 3SŽ/2/2013 a 5SŽ/11/2013. Konštatoval, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. rovnako ako aj znenie článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. iba časť trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t. j. aj s reklamnými prerušeniami), poukazom na to, že Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora konkrétne rozhodnutia vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6/98.

Odporca nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že predvídateľnosť predmetného ustanovenia je absolútne nedostatočná. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania a obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v súvislosti s výkladom článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS odporca považoval za nedôvodný. Výslovil názor, že predmetná právna povinnosť je stanovená jednoznačne a neumožňuje mnohopočetný výklad.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, na pojednávaní súdu dňa 27.05.2015 oboznámil obsah spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis č.: 389-PLO/O-5478/2013 a vypočul zástupcu odporcu.

Zástupca odporcu na pojednávaní súdu uviedol, že sa v celosti pridrižiava písomných dôvodov uvedených vo vyjadrení, dajúc do pozornosti, že danou problematikou sa už zaoberal tak Najvyšší súd SR ako aj Ústavný súd SR. Výslovne upriamil pozornosť na uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 3/2015 a I.ÚS 2/2015 vo vzťahu k posúdeniu otázky nevykonania dôkazu ohliadkou a povinnosti spísania o tom zápisnicu a súčasne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SŽ/11/2014 vo vzťahu k právnomu posúdeniu porušenia právnej povinnosti navrhovateľom v zmysle § 35 ods. 3 zákona o vysielaní.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods.1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinností vyplývajúcich mu z ustanovení § 34 ods.1 zákona č. 308/2000 Z. z., § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 tohto zákona, účinného v čase správneho deliktu kladeného navrhovateľovi za vinu.

Podľa § 4 ods.1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods.1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky.

Podľa § 35 ods. 1, 3 zákona o vysielaní a retransmisii reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.

Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z.o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie, reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisie vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 h do 22.00 h nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 64 ods. 1, 3 zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d) pokutu, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenáknpu,

Podľa § 71 ods.1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods.1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym

orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods.2 O.s.p.).

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázať, že žalovaný správny orgán Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 19.11.2013, doručené navrhovateľovi dňa 09.12.2013, oznámil navrhovateľovi, že voči nemu začína správne konanie vo veci možného porušenia § 34 ods.1, § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., s uvedením skutkového základu porušenia a súčasne ho vyzval, aby k predmetu správneho konania v lehote 10 dní zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a 34 ods. 3 správneho poriadku. Navrhovateľ v určenej lehote vyjadrenie odporcovi nezaslal. Odporca opätovnou výzvou na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní zo dňa 30.12.2013 opätovne vyzval navrhovateľa k podaniu stanoviska, k čomu mu určil lehotu 5 dní, ktorá výzva bola doručená právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 02.01.2014. Listom zo dňa 14.01.2014 odporca navrhovateľovi oznámil predĺženie lehoty na zaslanie stanoviska, ktoré bolo navrhovateľovi doručené dňa 24.01.2014 V uvedených výzvach odporca poučil navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Navrhovateľ ani na opakované výzvy odporcu vyjadrenie v danej veci nepodal.

Žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím (RP/013/2014 zo dňa 25.03.2014) navrhovateľovi uložil sankciu za porušenie povinností ustanovených v § 34 ods.1, v § 35 ods.3 a v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške výške 6.000,-€, ktorých porušení sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom vo výroku rozhodnutia.

Najvyšší súd oboznámiac sa s administratívnym spisom, podaniami účastníkov konania dospel k záveru, že námietky navrhovateľa podané v jeho oprávnom prostriedku neodôvodňujú zrušenie preskúvaného rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa, ktorými namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť výroku. K otázke náležitostí výroku rozhodnutia pri ukladaní sankcie za administratívny delikt ukladaný Radou vysielateľovi najvyšší súd už v minulosti venoval značnú pozornosť vo svojej rozhodovacej činnosti. Vo svojej judikatúre vyslovil názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, v správnom konaní Rada ako príslušný správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu bolo v konaní zistiť skutočný stav a pri tom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy bolo potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „analogiae legis“ podľa ustanovení

obsahujúcich trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok,). Najvyšší súd pri ustálení svojho právneho názoru vychádzal zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť, ako aj z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. V zmysle uvedeného najvyšší súd zastával názor, že ak teda správny poriadok neustanovuje hmotnoprávnu a ani procesnoprávnu úpravu sankcionovania správnych deliktov je potrebné vychádzať z právnej teórie, ktorá v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalej špecifikácii podliehajú správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. V prípade správnych deliktov ide o tzv. správne trestanie, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, resp. priestupkoch, keď trestnoprávna úprava (Trestný zákon, resp. Zákon o priestupkoch) jednoznačne stanoví, že výrok rozhodnutia musí presne označovať trestný skutok, kladený zodpovednému subjektu za vinu, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Právna úprava iných správnych deliktov takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nestanoví, odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania a pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia je zjavné, že Rada vo výroku uvádza opis skutkov uvedením miesta - na televíznej programovej službe JOJ, času - dňa 30.09.2013 a spôsobu porušenia, ktorými sa navrhovateľ dopustil porušenia právnych povinností ustanovených v § 34 ods. 1, § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., za ktoré porušenia mu Rada uložila úhrnnú sankciu - pokutu. Zo znenia výroku preskúmaného rozhodnutie vyplýva, že Rada jasným a určitým spôsobom vymedzila skutky

tak, že tieto nie sú zameniteľné s inými.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku, ktorou navrhovateľ namieta, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. 4. 2012.

Zákonnodarca v právnej norme § 22 ods. 1 správneho poriadku ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5. Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhladnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Odporca sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadril v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedol, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho vzhladnutím a sponchybenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Tvrdil, že v prípade záznamu ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a rovnako ako v prípade listiny ani o vzhladnutie záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázal na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že Rada zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že Rada týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť nič, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Nepovažoval za pravdivé ani tvrdenie navrhovateľa, že zápisnica o hlasovaní Rady začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

Vzhladom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p., keď navrhovateľ v priebehu správneho konania nepodal žiadne stanovisko, nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, nenamieta porušenie právnej povinnosti. Súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať, sa ani nenavrhopovať žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. V zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v

právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnuť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení. Uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľ ako obvinený z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedel o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mal nielen právo, ale i povinnosť navrhnuť mu známe dôkazy preukazujúce pravdivosť jeho tvrdenia, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužil, vystavil sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie svojho tvrdenia uvedeného v opravnom prostriedku, že vo veci právnych porušení kladených mu Radou za vinu postupoval v súlade so zákonom. Pokiaľ sa však navrhovateľ v opravnom prostriedku bránil len tým, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Súd nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že vyhotovovanie zápisnice o vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady. Vychádzajúc z účelu a charakteru zápisnic zápisnica o vykonanom dôkaze svedčí o skutočnosti relevantnej pre vydanie rozhodnutia vo veci, pričom zápisnica o hlasovaní členov Rady svedčí o tom, ako rozhodovali jednotliví členovia Rady, a preto pre preukázanie prijatia rozhodnutia Radou, plní funkciu zásadného významu, z ktorých dôvodov jej absencia v administratívnom spise by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 03. 04. 201, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Najvyššieho správneho soudu ČR uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený na inej právnej úprave vyplývajúcej z § 18 odst. 1 správneho rádu. Súčasne najvyšší súd upriamuje svoju pozornosť na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v uzneseniach sp. zn. I.ÚS 2/2015 z 14.01.2015 a I. ÚS4/2015 z 14.01.2015.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií, nesúhlasiac s výkladom Rady.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu.

Zákonodarca v zákone č. 308/2000 Z.z. upravuje postavenie a pôsobnosť Rady pre vysielanie a retransmisii, práva a povinnosti vysielateľa, prevádzkovateľa retransmisie, poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a právnických osôb alebo fyzických osôb uvedených v § 2 ods. 3 a 4 (§ 1).

Podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa článok 20 ods.1,2 smernice 2010/13/EÚ členské štáty zabezpečia, aby pri zaradovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Vvysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaradovať do vysielania televíziu reklamu ani telenákup.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy je zrejмый účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinností vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 35 ods. 3 zákona o vysielaní v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30 - minútový úsek.

Najvyšší súd súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnou úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasí s jeho názorom, že je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní.

Senát najvyššieho súdu však nesúhlasí s názorom navrhovateľa, že znenie právnej úpravy ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu. Taktiež nemôže súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. 03. 2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, je taktiež nejednoznačné.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom a teda jednoznačne, nedovoľujúc mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľom, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program aj v začatom, ale nedokončenom 30 -minútový úsek trvania programu, podľa názoru súdu nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovanej právnej norme - § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorá predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice a navrhovateľ týmto výkladom neprimeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia a zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto návrh navrhovateľa, aby Najvyšší súd SR predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácii ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, považoval za nedôvodný, keďže dospel k záveru, že právna úprava je jednoznačná a Rada v preskúmanom

rozhodnutí porušení právné povinnosti navrhovateľom posúdila správne a v súlade s § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré ustanovenie si vyložila správne a v súlade s čl. 20 uvedenej Smernice.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal, že Rada sa nedostatočne vysporiadala s aplikáciou ustanovení zákona o vysielaní na konanie žalobcu, pričom najmä nesprávne aplikovala ustanovenia zákona o vysielaní týkajúce sa zákonnej definície reklamy a sponzorského odkazu (sponzorovania). Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci najvyšší súd dospel k záveru, že navrhovateľ ako vysielateľ pozitívnym hodnotením služby sponzora v komunikátoch sponzorských odkazov naplnil znaky reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. Z uvedených dôvodov Rada správne vyhodnotila skutkové okolnosti, keď konštatovala, že odvysielaním komunikátu označujúceho za sponzora programu Slovak Telekom, a.s., došlo k naplneniu reklamy, a preto mu vznikla povinnosť v súlade s § 34 ods.1 zákona o vysielaní, ktorej porušenia sa dopustil tým, že predmetný komunikát odvysielal bezprostredne po programe „Páli Vám to“ bez toho, aby bol na začiatku rozoznateľný a zreteľne oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby. Správne Rada vyhodnotila aj pozitívne prvky komunikátu označujúceho za sponzora programu „Nakupuje Vám to spoločnosť Coop Jednota Slovensko, spotrebiteľské združenie, ktorý naplnil definíčné znaky reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona, a preto ho správne zaradila do celkového časového rozsahu vyhraného pre reklamu v jednej hodine, keďže z pozitívneho hodnotenia služby uvedeného sponzora jednoznačne vyplýva, že týmto komunikátom bol naplnený účel reklamy. Z uvedených dôvodov najvyšší súd neprihliadol na hodnotiace kritéria, na základe ktorých navrhovateľ posudzoval naplnenie skutkových znakov reklamy a sponzorského odkazu, aplikujúc ich na predmetné odvysielané sponzorské odkazy.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd konštatuje, že Rada vykonala dokazovanie správne, v dostatočnom rozsahu, zadovážila si dostatok skutkových zistení relevantných pre vydanie rozhodnutia a tieto aj správne vyhodnotila. Dôvody rozhodnutia Rady najvyšší súd tiež považuje za logické, vyúsťujúce zo skutkových zistení danej veci, Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala, že predmetnými skutkami boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedených zákonných ustanovení, dostatočne a zrozumiteľne uviedla svoje skutkové zistenia a zdôvodnila správnu úvahu, ktorá ju viedla k právnomu záveru o porušení právnych povinností navrhovateľom poukazom na relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Záver Rady súd považoval za určitý a zrozumiteľný. Z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie odporcu nie je možné považovať ani za nepreskúmateľné. Súčasne podľa názoru súdu sa Rada nedopustila v konaní takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.